

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D., o zapłatę 70.180,95 zł, zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 70.180,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 sierpnia 2012r. do dnia zapłaty oraz kwotę 7.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i oddalił wnioski w pozostałym zakresie. Ponadto nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 3.510,00 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu. Powyższe orzeczenie Sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych: w pozwie z dnia 20 września 2012 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. /dalej P./ wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wobec pozwanego (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D. G./dalej M. C./ co do kwoty 70.180,96zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 sierpnia 2012r. do dnia zapłaty i kosztami procesu. Na uzasadnienie zgłoszonego żądania strona powodowa wskazała, iż zawarła w dniu 1 marca 2012r. z pozwanym umowę o świadczenie usług call center, rozliczana w cyklach miesięcznych na podstawie wystawionych faktur. Za okres lipiec 2012r. powód wystawił dwie faktury z dnia 01.08.2012r na kwotę 69.478,38zł oraz z dnia 01.08.2012r. na kwotę 702,58zł które do dnia złożenia pozwu nie zostały opłacone. Postanowieniem z dnia 23 października 2012r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi zwolnił powoda od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w zakresie opłaty od pozwu. W dniu 24 października 2012 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Pozwany dnia 7 grudnia 2012r. złożył sprzeciw do nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu pozwany m. innymi zakwestionował określenie firmy pozwanego podnosząc, iż prawidłowo firma brzmi (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D.. (...) sp. z o.o. nie istnieje i nie posiada ona zdolności sądowej. Przede wszystkim zakwestionował istnienie zobowiązania po stronie pozwanej gdyż nie została zawarta żadna umowa na świadczenie usług call center pomiędzy stronami i dlatego brak było podstaw do wystawienia przedmiotowych faktur. Powód ponadto nie wykazał, iż takie usługi w ogóle były świadczone i w zakresie podanym w załącznikach do faktur. Wyjaśnił, iż początkowo tj. w 2010r. umowa została zawarta pomiędzy M. C. D. M. (1) z B. Polska, a która została rozwiązana dnia 29 lutego 2012r. Na początku marca 2012r po spotkaniu pomiędzy stronami ustalono, iż na próbę powód będzie świadczył usługi dla pozwanego. Z uwagi, iż powód nie regulował zobowiązań wobec pracowników pozwany z końcem czerwca 2012r zakończył współpracę i od lipca 2012r. zaczął prowadzić własne call center. W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał powództwo. Przyznał, iż w oznaczeniu firmy pozwanej nastąpił błąd pisarski jednak z załączonego odpisu z KRS pozwanego do pozwu wiadomo było o jaką firmę chodzi. Podkreślił, iż podstawą dochodzonego roszczenia jest umowa z dnia 01 marca 2012r., gdyż jak wyjaśnił pozwany umowa ta została zawarta na próbę mimo twierdzenia również, iż taka umowa w ogóle nie została zawarta. Nadto podniósł, iż pozwany od marca 2012r. przelewał na powoda należności z tytułu świadczonych usług, która polegała na przekierowaniu nr. dostępowych(...)na nr. geograficzne na których była wykonywana usługa infolinii (...) na rzecz pozwanego. Zestawienie połączeń za okres 01-31.07.2012r. przedstawione przez pozwanego też wskazuje, iż połączenia przychodzące były kierowane na nr. geograficzne przez nr. (...). Numer ten był dzierżawiony przez pozwanego od firmy (...)SA w K., a który dzierżawił od ich właściciela (...) sp. z o.o w W.. B. sp z o.o. zaś jako podwykonawca powoda obsługiwał połączenia telefoniczne pozwanego tym samym powód świadczył usługi dla pozwanego. Powód i pozwany prowadzą działalność gospodarczą w formie spółek prawa handlowego. Członkami zarządu powoda jest K. T. oraz M. W. - prezes zarządu ,którzy są również jedynymi (...) spółki (...) członkiem zarządu pozwanego oraz jedynym wspólnikiem jest D. M. (1). Strony współpracowały początkowo na podstawie umowy od 1 października 2010r. pomiędzy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W./dalej B./ a M. C. D. M. (1) w D. /która następnie przekształciła się w (...) Spółka Z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. G./ w zakresie usług call center tj. obsługi infolinii dla (...). Umowa przewidywała wynagrodzenie za trzy taryfy, płatne po upływie miesiąca w terminie 14 dni od daty wystawienia faktury. W załączniku nr. 3 do umowy podano zakres nr. telefonicznych o początku (...). Członkiem zarządu B. jest K. T.. Z uwagi na trudności finansowe B. umowa została rozwiązana z dniem 29.02.2012r. za porozumieniem stron. W dniu 1 marca 2012r. pomiędzy stronami została zawarta

ustnie umowa na próbę, świadczenie usług call center. Przedmiotem umowy było świadczenie usług polegających na obsłudze połączeń telefonicznych (...) z wykorzystaniem platformy (...) tj. obsługi infolinii dla (...). W umowie zostały ustalone stawki wynagrodzenia w zależności od taryfy, termin płatności po upływie miesiąca, w którym była świadczona usługa, wynagrodzenie płatne w terminie 14 dni od daty wystawienia. W załączniku nr 3 do umowy podano zakres nr telefonicznych o początku (...). Na podstawie tak skonstruowanej umowy pozwany od marca 2012 do czerwca 2012 regulował zobowiązania wobec powoda z tytułu świadczonych usług na podstawie faktur, w których nazwa usługi była określona „ Usługi (...) center - Infolinia (...) lub obsługa serwisów multimedialnych, zgodnie z umową z dnia 01.03.2012r. Umowa w formie pisemnej nie została podpisana przez pozwaną. Podwykonawcą P. na podstawie umowy z dnia 1 marca 2012r. była firma (...), która faktycznie wykonywała usługi call center poprzez przekierowanie nr dostępowych (...) na telefony komórkowe. B. świadczył swoje usługi za pośrednictwem (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., która świadczyła usługi telekomunikacyjne. Właścicielami nr (...)tzw. nr. premium był (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., które wydzierżawiła firmie (...)Spółka Akcyjna w K., a ta wydzierżawiła firmie (...) i ona był dysponentem tych numerów. Rozliczenia pomiędzy firmami były miesięczne. Dyspozycja przekierowania powyższych numerów nie wymagała formy pisemnej, można to było to zrobić ustnie. Następowoło to w terminie kilku dni roboczych. Dnia 1 sierpnia 2012r. powód wystawił pozwanemu dwie faktury VAT o nr. (...) za obsługę call center - infolinia (...) na kwotę 69.478,38 zł oraz nr (...)za obsługę serwisów multimedialnych na kwotę 702,58zł brutto za świadczenie usług w lipcu 2012r. na podstawie umowy z 01.03.2012r. wraz z załącznikami płatne w terminie 14 dni. Powód pismem z dnia 07.09.2012r. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 70.180,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 sierpnia 2012r. do dnia zapłaty. Od połowy sierpnia 2012r. pozwany już nie świadczył usług dla pozwanego gdyż nie było połączeń. W lipcu 2012r. pozwany uruchomił własny call center w D., które również obsługiwało infolinię (...). W tym czasie powód dalej obsługiwał infolinię (...). Pismami z dnia 05.08.2015r i 21.08.2015r. firmy(...) Spółka Akcyjna w K./dalej M. / i (...) Spółka Akcyjna w W. na podstawie ustawy z dnia 16.07.2004r. prawo telekomunikacyjne odmówiły odpowiedzi na pytania dotyczące m. innymi na jakie geograficzne numery telefonów w roku 2012 były przekierowywane połączenia z numeru(...), czy w roku 2012r. połączenia z numerem (...) były przekierowane na nr geograficzne pozostające w dyspozycji innej spółki niż pozwany a jeśli tak to jakiej. Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, zeznań świadków i stron które w części się pokrywają , uzupełniają i są logiczne. Przede wszystkim Sąd I instancji sporne kwestie, a mianowicie do kiedy były świadczone usługi ustalił na podstawie zeznań świadków K. K. i R. J. - pracowników B., którzy w sposób jednoznaczny wyjaśnili do kiedy powód świadczył usługi tj. do połowy sierpnia 2012r. gdyż wtedy były wykonywane połączenia. Nadto z zeznań świadka W. K., który był handlowcem firmy (...) i wyjaśnił, iż przekierowanie połączeń nastąpiło w wakacje 2012r i trwało to co najmniej kilka dni. I dlatego w tym zakresie nie dał wiary zeznaniom świadka S. D., iż od 1 lipca 2012r. powód zaprzestał świadczyć usługi. Ponadto zeznania świadka w tym zakresie nie są niespójne, gdyż raz twierdził, iż nie mogło być żadnych połączeń do B. drugi raz, iż mogły być jeszcze. Sąd Rejonowy nie dał wiary również twierdzeniom powoda, które uznał za gołosłowne zaprzeczając ilości połączeń w lipcu 2012r. do B., gdyż na tą okoliczność nie przedstawił żadnego dowodu. Zeznaniom B. D. Sąd Rejonowy dał wiarę jedynie w zakresie otwarcia call center w D., gdyż w pozostałym zakresie świadek posiadał wiadomości tylko ze słyszenia. W tak określonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał zasadność powództwa w całości. Wskazał, że przedmiotem żądania jest zapłata dwóch faktur powoda z dnia 01.08.2012r. na łączną kwotę 70.180,56zł przez pozwanego. Sąd Rejonowy zauważył, że w niniejszej sprawie niewątpliwie mamy do czynienia z umową usług na prowadzenie usług call center - obsłudze połączeń infolinii (...). Przepis art. 750 k.c. stanowi, iż przepisy o zleceniu stosuje się do umów o świadczenia usług, a więc czynności o charakterze faktycznym, które nie muszą prowadzić do osiągnięcia indywidualnie oznaczonego rezultatu. Niewątpliwie jest również, iż umowa przygotowana do podpisu przez powoda z dnia 1 marca 2012r. nie została podpisana przez pozwanego ale była faktycznie wykonywana, gdyż uregulował on faktury za okres od marca do czerwca 2012r. według stawek i zasad płatności określonej w umowie pisemnej. Ponadto jak wynika z zebranego materiału dowodowego a zwłaszcza zeznań stron powyższa umowa była kontynuacją umowy B. Polska sp. z o.o z pozwanym gdyż powielala ona wszystkie jej zapisy. Tak więc zdaniem Sądu Rejonowego poprzez per facta concludenda umowa została zawarta pomiędzy stronami /art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli)/.Ponadto należało stwierdzić według Sądu Rejonowego, iż prezes zarządu pozwanego D. M.

potwierdziła, iż umowa miała być zawarta na okres próby a więc umowa usług call center na czas określony. W niniejszej sprawie sporny jest przede wszystkim okres przez który umowa obowiązywała i w tym zakresie Sąd Rejonowy dał przede wszystkim wiarę zeznaniom świadkom pracownikom B. którzy zeznali, iż połączenia telefoniczne dotyczące infolinii (...) przestały przychodzić w połowie sierpnia 2012r., a które miały potwierdzenie w zeznaniach członków zarządu powoda i pracownika M. W. K.. Ponadto sporna była wielkość zobowiązania. Sąd Rejonowy w tym zakresie nie dał wiary twierdzeniom pozwanego, iż nie wiadomo z czego wynika ilość połączeń, rodzaj i wysokość opłaty gdyż nie znajdują one oparcia w materiale dowodowym. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Powód wystawiając przedmiotowe faktury wraz z załącznikami w postaci wykazu dokonanych połączeń zrobił to tak samo jak w poprzednich miesiącach, a które zostały zapłacone przez pozwanego, wtedy ich nie kwestionował. Pozwany będąc dzierżawcą numerów telefonicznych o początku (...) nie przedstawił żadnego dowodu, iż powyższe połączenia nie były wykonane w konkretnej taryfie – art. 232kpc, odmówił wręcz przedstawienia takich dowodów - zeznania prezesa zarządu D. M.. Ponadto Sąd Rejonowy zaznaczył, iż na podstawie art.248 §2 kpc strona nie może odmówić przedstawienia dokumentu, jeżeli szkoda, na którą byłaby przez to narażona, polega na przegraniu procesu. W związku z brakiem takich dowodów Sąd Rejonowy na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego a przede wszystkim zeznań świadków pracowników B. oraz przyjętej praktyki pomiędzy stronami co zasad wystawianych faktur uwzględnił powództwo w całości tj. co do kwoty 70.180,96 zł. Na podstawie art.481 kc Sąd Rejonowy zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie tj. od dnia gdy przedmiotowe faktury były wymagalne tj. 16 sierpnia 2012r. O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c., zasądzając je od pozwanego jako przegrywającego na rzecz powoda jako wygrywającego sprawę. Na koszty procesu po stronie pozwanego w wysokości 7.217 zł złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 7 200 zł (podwójnej stawki gdyż Sąd wziął po uwagę czas trwania procesu -3 lata, siedem rozpraw, skomplikowany charakter sprawy z uwagi na charakter usług świadczonych przez powódkę i dowodowo), ustalone zgodnie z §2 ust.2 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r., poz. 461) i opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł. Ponadto Sąd Rejonowy na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j.Dz.U. z 2010r. Nr. 90 poz. 594 z późn.zm.) nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 3.510zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu.

Powyższe orzeczenie w całości apelacją zaskarżyła strona pozwana, która zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie:

I. przepisów prawa materialnego, tj.:

- 1) braku zastosowania przez sąd przepisu art. 738 § 1 k.c. i art. 750 k.c.;
- 2) braku zastosowania art. 744 k.c., który stanowi, że w razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych;

I. przepisów prawa procesowego:

- 1) naruszenie art. 233 k.p.c. przez błędną ocenę wiarygodności i mocy dowodów oraz dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny;
- 2) naruszenie 328 par 2 k.p.c. mające istotny wpływ na wynik sprawy,
- 3) naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c.
- 4) naruszenie art. 217 § 2 k.p.c. poprzez uwzględnienie spóźnionych wniosków dowodowych;
- 5) błędne zastosowanie art. 232 k.p.c. (w związku z art. 6 k.c.), poprzez przyjęcie przez Sąd, że to na pozwanym ciąży obowiązek udowodnienia, że usługi nie były wykonywane po 1 lipca 2012 r., gdy w rzeczywistości to powód powinien udowodnić, że wykonywał usługi po 1 lipca 2012r.;

6) błędne zastosowanie przez Sąd art. 248 k.p.c. w związku z art. 236 k.p.c., poprzez przyjęcie, że to pozwana spółka (...) miała obowiązek przedstawić dokument mający zaświadczać o rzeczywistym ruchu połączeń telefonicznych po dniu 1 lipca 2012 r. (tzn. wskazywać, czy ruch telefoniczny był kierowany do call center P. czy też nie),

7) błędne zastosowanie art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie przez Sąd, że to na Pozwanym ciążył obowiązek wykazania wielkości zobowiązania, gdy w rzeczywistości to powód powinien udowodnić, obok faktu wykonywania usług, także ich ilość, rodzaj i wysokość opłaty,

wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego (w tym w podwójnej wysokości za postępowanie przed sądem pierwszej instancji).

Strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji na koszt skarżącego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej podlegała oddaleniu jako niezasadna. Odnosząc się w pierwszym rzędzie do zarzutów dotyczących naruszenia prawa procesowego, w szczególności odnoszących się do postępowania dowodowego, co o tyle ma znaczenie, iż prawidłowo ustalony stan faktyczny stanowi podstawę zastosowania właściwych przepisów prawa materialnego, należy podkreślić,

że zgodnie z treścią art. 233 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. Powołany przepis stanowi wyraz obowiązującej w procedurze cywilnej zasady swobodnej oceny dowodów. Ocena wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych środków dowodowych stanowi podstawowe zadanie sądu orzekającego, przy czym powinna być ona dokonana w sposób konkretny, w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał dowodowy. W niektórych przypadkach ustawodawca "narzuca" określoną moc dowodową danego środka (np. art. 11, 246, 247 KPC). Przyjmuje się, że moc dowodowa oznacza siłę przekonania o istnieniu lub nieistnieniu weryfikowanego w postępowaniu dowodowym faktu, uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych. Z kolei wiarygodność danego dowodu wynika z jego indywidualnych cech i obiektywnych okoliczności, za względu na które zasługuje on w ocenie sądu na wiarę lub nie (zob. J. Klich-Rump, Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia sądowego w procesie cywilnym, Warszawa 1977, s. 132 i n.). Swobodna ocena dowodów nie może być dowolna. Z tych względów przyjmuje się, że jej granice wyznaczane są przez kryteria: logiczne, ustawowe i ideologiczne (zob. wyr. SN z 12.2.2004 r., II UK 236/03, Legalis). Sąd ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków poprawnych logicznie. Zastrzeżona dla sądu swobodna ocena dowodów nie opiera się na ilościowym porównaniu przedstawionych przez świadków i biegłych spostrzeżeń oraz wniosków, lecz na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym (wyr. SN z 20.3.1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, Nr 10, poz. 200). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 KPC, choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne (wyr. SN z 27.9.2002 r., IV CKN 1316/00, Legalis). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyr. SN z 27.9.2002 r., II CKN 817/00, Legalis; wyr. SN z 16.12.2005 r., III CK 314/05, OwSG 2006, Nr 10, poz. 110). Czynniki ustawowy ogranicza sąd w możliwości dokonania oceny jedynie tych dowodów, które zostały prawidłowo przeprowadzone, według reguł określonych przez ustawodawcę, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (post. SN z 11.7.2002 r., IV CKN 1218/00, Legalis; wyr. SN z 9.3.2005 r., III CK 271/04, Legalis). Oznacza to, że przy

ocenie mocy i wiarygodności dowodów sąd bierze pod rozwagę nie tylko "materiał dowodowy", ale także wyjaśnienia informacyjne stron, oświadczenia, zarzuty przez nie zgłaszane, zachowanie się stron podczas procesu przejawiające się np. w odmowie lub utrudnieniach w przeprowadzeniu dowodów, itp. (wyr. SN z 24.3.1999 r., I PKN 632/98, OSNAPIUS 2000, Nr 10, poz. 382). Za czynnik ideologiczny warunkujący granice swobodnej oceny dowodów uznaje się poziom świadomości prawnej sędziego, na którą składa się znajomość przepisów prawa, doktryny i orzecznictwa, jak ogólna kultura prawna oraz system pozaprawnych reguł i ocen społecznych (zob. W. Siedlecki, Realizacja zasady swobodnej oceny dowodów w polskim procesie cywilnym, NP 1956, Nr 4). Sąd II instancji może zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu I instancji bez konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia (wyr. SN z 4.10.2007 r., V CSK 221/07, Legalis). Uprawnienie to w przypadku dowodów z zeznań świadków czy też z przesłuchania stron jest uzasadnione w szczególności wówczas, gdy dowody te mają jednoznaczną wymowę, a ocena sądu I instancji jest oczywiście błędna. Same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd I instancji, nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd II instancji odmiennego stanowiska, o ile tylko ocena ta nie wykroczyła poza granice określone w powołanym przepisie (wyr. SN z 21.10.2005 r., III CK 73/05, Legalis). W kontekście przedstawionych rozważań Sąd Okręgowy uznał ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I instancji za prawidłową, zgodną z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy za podstawę ustaleń faktycznych przyjął zawnioskowane przez strony dowody z dokumentów jak również oparł ustalenia te na dowodach wynikających z osobowych źródeł dowodowych. Jednocześnie skarżący formułując zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. nie wykazał naruszenia konkretnych zasad czy to logiki czy też doświadczenia życiowego, jakich miałby dopuścić się sąd I instancji. Za niezasadny należało uznać również zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera bowiem wszystkie elementy składowe uzasadnienia orzeczenia wynikające z powołanego przepisu, co sprawia, że kwestionowany wyrok poddaje się kontroli instancyjnej. Za niezasadne należało uznać wreszcie zarzuty sformułowane na płaszczyźnie procesowej rozkładu ciężaru dowodu. Sąd I instancji dokonał ustaleń faktycznych w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu także na podstawie dowodów z zeznań świadków, które to zeznania ocenił za wiarygodne, w następstwie czego ustalił, że strona powodowa wykonywała umowę w spornym okresie. Pozwana poza zakwestionowaniem okoliczności obowiązywania i wykonywania umowy przez powódkę nie przedstawiła innych dowodów na poparcie czy potwierdzenie swoich zarzutów. Pozwana kwestionując zarówno zasadę swojej odpowiedzialności jak wysokość dochodzonego roszczenia winna te okoliczności wykazać i w tym aspekcie należało uznać za prawidłowy wniosek wywiedziony przez Sąd I instancji, iż pozwana nie wykazała stosownymi dokumentami faktu nieświadczenia usług call center przez powódkę. W związku z tym koniecznym stało się uznanie braku zasadności zarzutów naruszenia przepisów art. 232, 236 i 248 k.p.c.

Co do zarzutów naruszenia prawa materialnego również i w tym zakresie apelacja nie mogła zostać uwzględniona. Niezasadnym jawi się zarzut naruszenia art. 738 k.c. zwłaszcza w sytuacji, gdy główny zarzut pozwanej w odniesieniu do zasadności żądania pozwu odnosił się do faktu braku umowy łączącej strony i jej niewykonywania przez powódkę. Powołanie się na naruszenia art. 738 k.c. wskazuje, że pozwana faktycznie przyznała wykonanie umowy, lecz przez podmiot, z którym bezpośrednio nie łączyła jej umowa. W takiej sytuacji to na pozwanym ciążył obowiązek udowodnienia, że powódka wykonując umowę za pośrednictwem podmiotu trzeciego w przypadku nienależytego wykonania umowy, ponosiła winę w wyborze. W następstwie przyjęcia prawidłowych ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji, za niezasadny należało zarzut naruszenia art. 744 i art. 750 k.c.

Mając na uwadze powyższe, apelację pozwanej należało uznać za niezasadną i jako taką oddalić na podstawie art. 385 k.p.c. na koszt skarżącej w oparciu o przepis art. 98 k.p.c.